

Elisabeth B. Doitsunin:

Kioto, ahol a szerelem örök – Gésák vallomása

Beleolvasó I.

Eljön az idő, amikor az az érzésünk, hogy Istennel társalkodunk. És valóban, vele beszélgetünk. Mindenkinek az életében bekövetkezik az a pillanat, amikor meghal egy kicsit. A bensők elzsibbad. Hallgatunk és... várunk. Mi magunk sem tudjuk, mire. A gondolataink az életről a halálra vándorolnak. Túlságosan elmerülünk a sötétben ahhoz, hogy mérlegelni tudjunk. Elveszítjük az irányt, hagyjuk, hogy sodorjon az ár. Másra nem is vagyunk képesek. Lassú haldoklásnak indulunk. Egyre mélyebbre süllyedünk, és akkor csoda történik.

Valaki eszünkbe juttatja a lélek halhatatlanságát. Eszünkbe juttatja, hogy sokkal többre vagyunk képesek, és sokkal többet viselünk el, mint gondolnánk, de egyszer ennek is vége szakad. Minden múlandó. Csak a vezetőnk ugyanaz, aki átvezet az éjszakán. Megvilágítja az utunkat. Velünk van. Nem gúnyolódik. Nem ítélkezik fölöttünk. Ébren tartja bennünk azt a lángot, ami megóv a bajtól. Ha ezt meg tudjuk őrizni, fel tudunk emelkedni akkor is, ha elbuktunk. Reménysugárként világítja be a fölénk tornyosuló sötétséget. Elűzi az árnyakat. A naplementét hajnallá változtatja, a halált feltámadássá, a kétségbeesést reménnyé, a szenvedést hitté, az álmodást gyógyulássá.

Ez az út, az Istennel való találkozás.

Beleolvasó II.

Álmodást kergetve érkeztem Kiotóba, és olyasmire leltem, amely elhalványítja az álmodást. Találkoztam a sorssal, a szerelemmel. Mindössze néhány hét alatt történt, de ez az időszak erőteljesebb és igazabb volt, mint az eddigi huszonhat életemem. Kétségbeesve kutatok az elmúlt években, de semmit sem találok.

Igen... Az élet nagy pillanatai apró, múlandó percekben szóródnak szét, melyeket lelkünk sodrásában lelünk meg újra. Tudom, hogy minden, ami érték, pillangószárnyon repülő percekben mérhető. A pillangó... mennyire sebezhető, mennyire rövid az élete! És mégis... mindig a virágok fölött táncol.

Mi is pillangók vagyunk, csakhogy nem vagyunk ennek tudatában. Azt hisszük, az élet hosszú, van időnk. Csakhogy az idő véges, mi pedig folyton halogatjuk a virágok fölötti táncot. Halogatjuk a sorsunkat. Ha visszanéznénk, és az idő megállna hirtelen, mit éreznénk? Megbánást? Homokba taposott álmodásokat? Sőt azért, ami lehetett volna, ha... ?

Azt hiszem, a szenvedés megtanít gondolkodni. Semmire nem vágyom jobban, mint arra, hogy Makoto meggyógyuljon. Tudom, hogy képtelenség, de mégis... egy pillanatra legalább. Egy pillanatra, amely életem vezérmotívumává válna, és amelyre fölépíthetnék mindent, amit az idő még tartogat számomra. Már nem hajszolom a lényegtelen dolgokat. Nincs értelme, hiszen minden, amire vágyom, egy pillanat e mellett az ember mellett, akit az életemnél is jobban szeretek. Vajon túl sokat kérek a sorstól?

Beleolvasó III.

Elértem egy olyan kort, amikor már tudom, hogy minden gyorsan elmúlik. Kevesebb időm van hátra, mint amennyit eddig leéltem. A szívárvány, amelyből az álmaimat szőttem, vékonyodik, a színe pedig fakul. Felkészültem az ősz rőt színeire. Arra az időszakra, amikor a zöld leveleken itt-ott már megjelenik az arany árnyalat. Nem érzek fájdalmat, csak a nosztalgia vesz erőt a lelkemen olykor. A balzsamos illatú, virágos, álmokkal dús tavasz iránti nosztalgia. A letűnt tavasz utáni vágyakozás.

Ami ugyanúgy nem tér vissza, mint ahogyan édesanyám és édesapám sem, és mindazok, akiket szerettem, de már elmentek. Már csak a lelkemben viselhetem a letűnt, gyönyörű tavaszt, és leszületelhetem az ifjúkoromban elvetett magvak gyümölcsét.

Nyugodt vagyok. Az emberekre, az életre gondolok. Próbálok szembenézni az igazsággal. Muszáj. A világ, amelyben élünk, nem az én világom. Soha nem akartam kizárólag csak a múltó, illanó dolgokkal foglalkozni. Ma mindenütt – a szakmai és magánéletben egyaránt – az emberek a vonzót választják. A lassan már csillogóan természetellenessé fajuló külső szépség az, ami diadalmaskodik. A művészetben, a színpadon a huszoneves lányokat keresik, egyrészt a küllemük miatt, másrészt azért, mert eleget tesznek a rendező igényelte akrobatikus mutatványoknak, megfélelkezve hangról, muzikalitásról, érettségről, tapasztalatról. A negyven év fölötti nők öregnek, hervadtnak, haszontalannak minősülnek. Istenem! Milyen beteg ez a világ!

De hadd térjek vissza a történetemhez egy párhuzam erejéig. Japánban a férfiakat az érettebb gésák vonzották. A negyvenes éveikben járó nőket tekintették jónak, bölcsnek, tapasztaltnak, műveltnak, elegánsnak, kifinomultnak és szépnek. A fiatal gésákat inkább a tea felszolgálásához igényelték, az idősebbeknél a kellemes társaságot, a tehetséget és a társalgásban való jártasságot értékelték.

Veszendőben a büszkeség, a magasztosság. Az emberek folyton aktívak: munkában, életben, ágyban. A külsőséget hajszolják. Elvesznek a jelentéktelen részletekben, semmiségekkel foglalkoznak. Hajhásszák a pénzt. Az álmaikat nem a belső gazdagság kiteljesedésével, hanem a pénz forgásával mérik. Négy fal közé zárva töltik napjaikat, kinnal keresik kenyerüket, hogy a hónap végén zsebre vágassák az eredményt. Ilyenek vagyunk mi, emberek. Szürke életet élünk. Megfélelkezünk a színekről, amelyek szinte bántják a szemünket. Elutasítunk mindent, ami elvonja a figyelmünket, vagy elterelhet valamerre. Régebben az uralkodók útját nemes célért viselt háborúk jelölték. Ma robotként élnek, céljuk a pénz, mások sárba tiprása, elsősorban szóval. A szavak mérgezik meg leginkább a lelket. Nem tudjuk, kik vagyunk, honnan indultunk, hova jutottunk. De kit érdekel ez egy olyan világban, ahol a legfontosabb a felejtés? Hogy megfélelkezzünk arról, másképpen is lehet élni, hogy valamilyen küldetéssel jöttünk a világra, és kizárjuk elménkből és lelkünkben a magasztosat. Hazudunk, még önmagunknak is. Megfélelkezünk a lelkiismeretünkről, amely szüntelenül örködik fölöttünk, mindent tud, és arra int: „Állj! Ne menj tovább! Maradj veszteg!”